

Penktasis Sekmadienis po Velykų.

Mišių Lekcija iš sv. Jokubo laiško 1, 22—27.

Mylimieji: Bukite žodžio darytojai ir ne vien tik klausytojai, apgaulinėjantieji patys save. Nes jei kas yra žodžio klausytojas, o ne pildytojas, tas bus lygus veiziniui savo gymj veidrodyje: nes žiūrėjo save ir nuėjo ir tuojas užmiršo kokis buvęs. Bet kas išdėmės į tobulą laisvės įstatą ir liks jame, netaps užtomarša klausytoju, bet darbo darytoju, tas del savo apsjimo bus laimingas. Jei kas skaito save dievotu nevaldydamas liežuviu, bet apvil-damas savo širdį, tai to dievotumas yra tuščias. Grynas ir skai-stus pamaldumas pas Dievą ir Tėvą šitokis yra: lankyti vaikelius ir našles jųjų varge ir nesutepti išlaikyti save nuo šio pasaulio.

Lekcijos Paaiškinimas

Vos keli metai buvo praeję nuo V. Jėzaus įžengimo į dangų, o jau buvo atsiradę žmonių, mokančių krikščioniškai šnekėti ir tikrą krikščioniškai apseiti. Vaidinymai buvo labai išsigalėjusi žydų tautoje, ypač parizėjė liume. Ta vaidinymė emė skverbtis į jauną skaisčią krikščionių Bažnyčią. Sv. Jokubas apaštalas rūpinosi ją apsaugoti nuo tų nuodų, del to nuoširdžiai priminė broliams, kad jie mokėtų ne vien krikščioniškai šnekėti, bet taip-gi apseiti.

Prirodinėdamas tą stambiają tiesą sv. Jokubas sako, kad žmogus nepildantis savo gražios šnekos gerais apsjimais užmiršta pats save ir dar-gi paikai užmiršta. Krikščionija yra tobulas laisvės įstatas, todėl neprotinga yra jos užsi-minti darbais. Tikras krikščio-niško apsjimo išpildymas su-eikia ir tikrą laimę.

Ypatinai piktas liežuvis nesutinka su tikru pamaldu-mu. Kas kitus kapoja žo-žiais, to ir malda buva tuš-čia. Žmogus lengvai įpuola į klaidą, nes malonai yra sa-ro nenaudama padengti uoly-tės skraiste. Bet tikras kri-kščionies gerumas rūpinasi sa-ė taisyti pirmian ir smarkiau togi kitus.

Kaip V. Jėzus, taip ir sv. okubas primena, kad artymo melle yra geriausias tikėjimo ildymas. Artymo melle pro-ome užvis geriausiai tada, ada susėlpiame silpnuosius: aikelius ir našles.

Sv. Jokubas dar mokina augotis šio pasaulio. Pasau-o dvasia yra mokėjimas ir protis artymo neatsargumą augstosios tiesos mokini-ą nukreipti taip, kad pada-us sau kuninės naudės, o -čią tiesą ir teisybę panieki-s. Tą pasaulio dvasią dabar onės labian vadina materi-lizmu. Jis tiesą ir dvasią žė-iau stato už edes ir pinigą. Krikščionies dvasia turi buti sai priešinga: tiesą ir dva-į statyti augščian už visas no brangenybes.

MISIŲ EVANGELIJA SULIG SV. JONO 16, 23—30.

Anuo metu Jėzus tarė savo okiniams: Išties, išties sa-u jums: jei ko prašysite Tė-mano vardu duos jums. Dėi-l nieko nėsate praše mano edu. Prašykite ir gausite,

kad jusų džiaugsmas būtų pil-nas. Tą kalbėjau jums prily-ginimais. Ateina valanda, ka-da jau ne prilyginimais kalbė-siu jums, bet aiškiai pareikšiu jums apie Tėvą. Ta diena ma-no vardu prašysite: ir nesa-kau, kad jums, kad aš prašy-siu Tėvą del jusų: nes pats Tėvas jus myli, kadangi jus emėte mylėti mane ir įtikė-ote, kad aš iš Dievo išėjau. Iš-ėjan iš Tėvo ir atvykau į pa-saulį: vėl palieku pasaulį ir einu pas Tėvą. Taria jam ju mokiniai: Štai dabar tiesiog kalbi ir ne jokio prilyginimo nesakai. Dabar žinome, kad viską žinai, ir tau nėra reika-lo, kad kas klaustų: iš to tiki-me, kad iš Dievo esi išėjęs.

Evangelijos Paaiškinimas.

Vakarykščiai prieš baisingą sa-vo kančią V. Jėzus pasakė savo vo apaštalams ilgą jausmingą atsisveikinimo prakalbą. Šios dienos Evangelija yra ištranka iš tos prakalbos. Išganytojas tą prakalbą laikė sėdėdamas tarp savo mokinių, kuriuos vadino draugais. Jie į jo kalbą įterp-davo taip-gi savo pastabų.

Viena tokia jų pastaba bu-vo, kad jis dabar jau kalbąs aiškiai, be prilyginimų, ne taip kaip mįslėmis. Ta apaš-talų pastaba gali išrodyti ne-teisinga, nes yra tikros žinios, kad V. Jėzus ir pirmian labai aiškiai kalbėdavo žmonėms, ypač apaštalams.

Bet ta pastaba yra teisinga tuomi žvilgsniu, kad V. Jėzus vieną patį svarbiausiąjį daly-ką vis lyg neaiškiai teisreikš-davo. Tas svarbusis dalykas buvo jo paties Dievybė. Iš jo apsjimų ir iš daugelio jo žo-džių apaštalai jau numanė, kad jis yra Dievas. Tas jų nu-manymas labiausiai sustiprin-davo, kada jis įspėdavo jų mintis, kada jis atsakydavo jų klausimams, nors jie tų klaui-mųjų nebūdavo ištarė, o tik širdyje pamintije.

Tėčiaus V. Jėzus lyg veng-davo aiškiai pasisakyti, kad jis yra Dievas. Jis vis daž-niausiai šnekėdavo lyg būtų vien tik žmogus. Apaštalai su-prato, jog Kristus neminėja savo Dievybės vien iš kuklu-mo. Tą dorybę jis pats labai pildydavo ir norėdavo, kad ki-ti ją pildytų. Bet apaštalams neįjauku buvo tikėti į Kristaus Dievybę, kol jis aiškiai to ne-pasakė.

Atsisveikinimo prakalboje V. Jėzus išsitarė, kad jis ir Tėvas danguje vienas yra, kad jo vardu kalbamoji mal-da yra pasekminga ir vaistinė-ga malda. Apaštalams dau-giau nereikėjo. Jie dabar jau žinojo tikrai, kad V. Jėzus yra Dievas, ir kad jų spėjimai buvo teisingi. Del to apaštalų širdims palengvėjo. Jie tą dė-kingai išreikšė V. Jėzui.

Šią V. Jėzaus pasikalbėji-mą su apaštalais Bažnyčia paskyrė sekmadieniui prieš šėštines, nes nuo senų senovės šėštines prieš šėštines bu-davo Maldų Dienos, arba

Kryžių dienos. Kitados maras žudydavo žmones tankiau ir smarkiau negu dabar. Besi-gindami nuo jo žmonės emė vaikščioti prie kryžių ir mel-stis. Bažnyčia savo apeigomis priminė žmonėms Kristaus mokslą apie maldą.

Trumpai sakant, malda tam-pa išklaudyta, kuomet ji yra Kristaus vardu išreiškama. Ji turi buti tokia kaip Kristus mokino. Jeigu žmogus mel-džiasi blogų daiktų, arba jei iš Dievo nori, kad dvasinė arba kuninė pasaulio tvarka sugriu-tų, tai tada malda negali buti išklaudyta. Kas šokdamas į ju-rą melstųsi Kristaus vardu iš-gelbėti jį, tas ne Kristaus var-du melstųsi. Lygia dalimi, jei kas tingėdamas dirbti melstų-si, kad jam pinigų nepirtruk-tų. Kristaus vardo malda yra tada, kada ji yra gera, išstver-minga ir atsidavusi Dievui ant valios.

Dievas nepasidarė turtin-gesnis nei garbingesnis del mus maldų, bet mes pasidar-ome geresni gerai besimelsda-mi. Nedorybę panaikinusijų žmonių maldas Dievas susy-ir pilnai išklauso. Nedorybę gyvenančių žmonių malda to-buva be pasekmių, kol žmogus neatsižada nedorybių.

Iš šitos Evangelijos pasimo-kinkime gerbti ir garbinti Kristaus Dievybę ir pratinki-mės taip melstis, kaip Kristus mokino, kad mūsų malda tap-tų pasekminga.

KRUTAMIEJI PAVEIKSLAI

Nuo to laiko kaip katalikai ir kitų tikėjimų žmonės emė smar-kiai ir aiškiai peikti doriškai nešvarias krutamųjų paveikslų filmas, tų filmų dirbėjai emė atydziai klausyti kritikos bal-sų. Kritika buvo rimta ir pro-tinga. Ji atvedė gerų vaisių. Devynios didžiosios dirbtuvės gaminančios filmas, arba pa-veikslų kaspinus, krutamiesiems paveikslams prisuntė į Wash-ingtoną Katalikų Gerovės Ta-rybai pareiškimus, kad pripa-žįsta padorumo reikalą ir žada nedirbti nepadorių filmų.

Pareiškimą padariusios dirbtuvės yra šitos: 1) Thomas H. Ince, 2) The Baumer Films Inc., 3) The Educational Films Exchanges, 4) The Metro Film Corporation, 5) The Goldwyn Pictures Corporation, 6) The Associated First National Pictures Inc., 7) The Kinets Com-pany of America Inc., 8) The Storyart Picture Corporation, 9) George Klein. Šitą sąrašą ty-čia padavėme, kad tėvai duoda-mi pinigų vaikams einantiems į krutamuosius paveikslus galė-tų žinoti, kur tuos vaikus gali-ma leisti kur ne. Jei bus rodomi šitų dirbtuvių pagaminti pa-veikslai, tai galima ir patie-ms eiti ir vaikus vesti. Jei kitų, tai geriau neiti.

Geram darbui ypatinai pri-tarė p. Ince. Jis pasižadėjo duoti Katalikų Tarybai perži-rėti visas filmas paliečiančias katalikus. Tai-gi eidami žiūrėti jo paveikslų, mes žinosime, kad už savo pinigą neperkame bo-tagą savo nugarai plakti.

Šv. Angela (Anelia) De Merici.

Kiek kartų veizui į daržę žydinčius medžius, ateina man ant minties žmogaus jaunystė. Štai obelė apipilta baltai-rau-svais žiedais kaip tobulai reiškia tyrą, nekaltą, linksmą, pilną vilties vaikelio dušią. Auklėtojas ar mokytojas, tai sodininkas. Kaip tas po daug vargų ir darbo džiaugiasi, regėdamas žydinčius medžius ir kerus, jaučia ir laukia, kad žiedai iš-duotų vaisius, taip ir auklėtojas, ar mokytojas per daug me-tų darbotamais ir pašvęsdamas daug triuso vaikams, lau-

kia iš jų gerų vaisių tai yra gerų darbų, gražių dorybių, ge-ro gyvenimo.

Bet kuomet sodininkui užtenka savo amato žinojimo, šiek tiek prityrimo ir pamėgimo savo darbo daržę, auklėtojai ir mokytojai reikia daug daugias; turi buti tokiu, kokiais nori išauklėti vaikus, idant žodžiais paragintų, gyvenimo pavyz-džių patrauktų, idant vaikai iš jo imtų sau pavyzdį.

Tokią auklėtoją, kuri netikėtai vaikus, bet ir auklėtojas ir motinas busiančios kartoms mokėtų išlavinti, Dievas iš-rinko iš Merici šeimos, kuri gyveno Desenzano sodžiuje, labai gražioje šiaurinės Italijos apygardoje.

Tenai užgimė Angela apie 1474 metus. Jos dušia po įtekmė savo dievobaimingų gimdytojų augo dorybėse. Savo dievobaimingo gyvenimo ištikima drauge ir pagalbininke Angela turėjo savo seserę Mariją: nes kartu meldėsi, kar-tu apsimarindavo ir darbuosė. Bet kuomet ji dar nežinojo ypatingo savo gyvenimo tikslo, Dievas panorėjo ją prireng-ti Savo ir artimųjų tarnaitę; pradėjo ją atitraukti nuo šio pasaulio ir nuo žemiškos laimės. Paėmė nuo jos tėvą, pas-kui mylimą seserę, motiną; o ant galo ir dėdę, prie kurio, numirus tėvams, gyveno. Darė tai Dievas, kaip sodininkas, apkirpo, palenkė ir pririšo prie Savo valios, skiepijo pasi-davimo ir kautybės dorybės. Nuo to laiko padvigubino pa-žangą tobulybėje ir dorybėje. Anksti persitikrino, kad ant žemės nėra nieko pastovaus, kad į dangų prie Dievo ir savo Sužiedotinio turi rengties. Užlaikydama nesuteptą skaisy-bę, lavindamasi apsimarinimuose, ypatingai pasninkuose, nusizeminime, neturte, augo kaip lelija. Bet su maldingumu ir Dievo melle augo Angeloje didelė artimųjų melle. Iš pri-gimties maloni, mandagi, darbšti, greita su pagalba kiekvie-nam ar tai budama namie prie tėvų, paskui pas dėdes, ant galo pas brolius, noriai ir uoliai pildydama naminius darbus visiems meilingai ir linksmai tarhavo. Kuomet paaugo, mo-kino su draugėmis apygardos vaikus tikėjimo dalykų.

Troško Angela uoliaus Dievui tarnauti, išimtinai Jam at-siduoti. Vieną kartą, turėdama 23 metus, karštai meldėsi, pra-šydama Dievo parodyti jai gyvenimo tikslą: kaip turi Die-viui tarnauti. Ir štai pamatė išskeltas iki dangaus kopečias, ku-rių laipšniais lipo aniolų palaikomoms mergelės, baltais rubais aprėdytos ir su auksinėmis juostelėmis ant skruostų. Išgirdo balsą kalbantį jai, kad turi ateityje įkurti draugiją panašų sau mergelių, pasišventusių Dievo ir artimo tarnybai. Tai tu-ri įvykti Breste mieste.

Tuojaus tad nors dar tikrai nežinojo, kaip turi Dievo valią išpildyti, su keliomis draugėmis pradėjo uoliai mokyti vaikus, o net ir paaugusius tikėjimo dalykų, slaugyti ligonius ir kitus galeistungus darbus pildyti. Idant tobuliaus Dievui tarnauti ir kitus patraukti prie Dievo, apsilviko menkus tretininkų rubus. Prašant sau prielankiai Patengolų šeimynai, apsigyveno netoli Brestės.

Čia įgavo ypatingą dovana patarimų suteikti, moliudu-sius paguosti, susivaidijusius sutaikinti, o jos, kaip netur-tingos, nužemintos Dievo tarnaitės garbė paslydo po visą apygardą, net ir šio pasaulio galiųjų rumuose apie ją kal-bėjo. Užprašinėjo Angelą į miestus, į dvarus, o net ir Po-pežius norėjo ją Ryme sulaukyti. Bet ji, atmindama Dievo reguliją, pasilikė Breste. Mokino vaikelius, meldėsi, guodė moliudusius, lankė ligonius, suteikdavo patarimų didiems ir mažiems, nes stebėtina išmintimi Dievas apdovanojo tą ne-mokytą mergelę. Tokiu budu rengėsi ir laukė. Dievas nauju apre-iškimu paragino ją, kad imtųsi išpildyti užsakytą darbą. Pa-sitikėdama Dievo pagalba, surinko apie keliolika dievobaimin-gų mergelių, bendrai su jomis atliko dvasiškus lavinimus, su-teikė joms tam tinkamų patarimų ir pamokinių, kaip turi apseiti su artimais kaip turi pildyti galeistungus darbus ir pa-sintė į įvairias miesto dalis. Buvo tai apie 1532 metus. Po tri-jų metų paskiaus šv. Angelos draugės apledo oratorium arba namus prie bažnyčios šv. Afros, prisidėjusios ištikimai V. Jezui tarnauti. Buvo joms tas namas kaipo novicijato vieta. Sv. Angela pavedė savo draugiję sv. Uršulės globai, užtat ir pradėjo jas vadinti "Uršulietėmis". Abitus gi aprinko sau juo-dos spalvos ir vėlonius pridengiančius galvą. Metais 1537 ga-vo nuo savo įsteigėjos bendras regulas arba konstituciją, o ją sau išrinko viršinke.

Sv. Angela dar prieš savo mirtį matė savo drangiją beug-ančią ir besiplatinančią. Visur meliari ir maloniai priimdavo josios dvasiškas dukteles, nes jų darbas ir veikimas gėtus vaisius atnešdavo. Matydama savo įstaigos gerus vaisius, gal-ėjo ramiai atkartoti sv. Povylo žodžius: "Aš kovojau gerą kovą, bėgimą užbaigė, tikėjimą užlaikiau. Galop man yra atidėtas teisybės vainikas, kurį man atiduos anojė dienoje Viešpats, teisus Teisėjas." (II Tim. IV, 7).

Sausio 27 d., 1540 metais nuėjo pas savo sužiedotinį atsiimti vainiką, kurį matė regėjime ant galvų savo draugių. Jos kunų menku tretininkų habitu apvilktą palaidojo jos nu-mylėtoją sv. Afros bažnyčioje. Ir po miršiai stebuklais žmones šelpė. Popėjus Pijus VII priskaitė ją prie šventųjų skaitliaus 1807 metais.

Sv. Angelos draugės, Uršulietės, išpradžią darbuodamos prie šeimos, gyveno atskirai: regula, rubų vienodumas, o ypatingai šventosios pavyzdys, didelė melle ir uolumas darbe jas vienii-jo. Savo mokytojoms vadovaujant darbuosė, mokino netik-tai Breste, bet ir toli nuo jos murų. Paskui po visą pasaulį prasiplatino ir Paryžiuje 1614 metais susijungė į kongregaci-ją, statydamos sau už tikslą mokinti ir auklėti merges.

Kur jos apsigyvendavo, tenai papročiai taisosi, dora au-ga, o šeimos, visuomenė ir bažnyčia buna joms dėkingos. Nes tos jaunų kartų auklėtojos mokina ir rengia busiančias motinas, šeimynų pamatus, o jog iš šeimynų tveriasi visuome-nė ir tautos. Jei tad geresnė ir laimingesnė tampa visuome-nė ir tauta, o Bažnyčia turi iš savo vaikelių didesnę paguodą, tai didesnę dalį tų nuopelnų reikia priskaityti Uršulietėms, o per jas tai, kuri savo meile jas šildė ir kurstė prie darbo, tai yra sv. Angelai.

Panašų turi tiksłą ir mūsų seserys Kazimierietės, kaip tai mokinti ir lavinti busiančias mokytojas, kurios paskiaus mokins ir auklės vaikelius. Todėl partatina lietuvaitėms, ku-rioms nori Dievui pasišvęsti, pasidarbuoti Bažnyčiai ir tautai ir sau gausius nuopelnus surinkti, stoti į sv. Kazimiero Kon-gregaciją, o mūsų visuomenė turi sv. priedermę remti ir pa-laikyti tą vienatinę tos rūšies įstaigą.

Skaityti ir Platinti Gerus Raštus.

Leonaš XIII, popėjus, pasakė, kad geras laikraštis yra tai nuolatinė misija parapijoje; o garsus vyskupas Lavigerie išsitarė, kad šandie nemažesnis yra nuopelnas platinti gerus raštus, kaip statyti bažnyčias. O Pijus X tarė Belgų dien-raštininkams, jog išleidinėti krikščionišką dienraštį yra tikru apaštalavimu. Vienam-gi dienraštininkui, kuris popežiui pa-davė plunksną pašventinti, tarė tuos žodžius: "Nėra prakil-nesnės pasiuntinystės šiame pasaulyje mūsų laikais už pa-siuntinystę katalikiško dienraščio išleidinėjimą ir rašinėjimą. Laiminu tavo užsiėmimo simbolį (ženklą). Mano pranokėjai pašvęsdavo kardus ir ginklus krikščionių kareiviams, aš-gi esu laimingas, kad galiu laiminti krikščionio dienraštininko plunksną." Lengvai ir gražiai kalbėti ir jausti, idant taip būtų, bet ką su užsispyrėliu padaryti? Ar jis paims į rankas gerą raštą? Jei nepaims, tai jam su prievarta neikiš, bet pats garsiai perskaiytų. O ar klausys? Nedaryk tą taip pat su prievarta, ypatingai kuomet prie jo sunku prieiti, nes yra blogame upe. Lauk patogaus laiko, iki išsikals ir nusiramins. Išmintingi šios rūšies apaštalai visiškai pradžioje nerodo laikraščio arba geros knygos užsispyrėliui, bet progai atsi-tiku apsakys jam kokią gražių istoriją arba kokią gražių nuoti-kį. "Iš kur tą žinai?" paklaus iš žingeidumo. Tuomet pa-imsi laikraštį arba knygą ir jam paduosi, sakydamas: "Čia yra, skaityk pats, o rasi daugias tikių žinių. "Kuomet kny-ga, antrą paims į ranką ir paskaitys laikraštį arba kury, tuomet ir daugias panorės jų. Su gerų knygų ir laikraščių skaitymu yra panašiai, kaip su maudykle. Nusirėdęs stovi ant kranto ir bijai šokti į vandenį, nes oras šaltas. Bet ku-met išoki ir pradedi maudyties, tai nenorėsi paskui ir išeiti. Eina čia apie pirmą žingsnį, apie pradžią taip prie maudy-mos, kaip ir prie gerų raštų skaitymo. Daug atsvėrtė, skaitydami gerus raštus, kurios paėmė į rankas tiktai iš nuob-odumo ir kad neturėjo ką kitą daryti. Štai viename Amerikos mieste buvo misijos vienoje bažnyčioje. Visi vienos dievo-baimingos šeimos nariai skubinosi į bažnyčią, vienas tiktai išaugęs sunus tapo netikėliu ir juokėsi iš visko, ką pasakojo apie misijas. Sesuo padavė jam misijos knygelę su gražiais pamokinimais ir pavyzdžiais, prašydama, idant jų perskaiytų. Paėmęs, pažvelgė į viršelio užrašą ir tarė: "Tai nuobodi, tai koksi punikas parašė," metė knygutę su tokiu piktumu ant žemės, kad ji po lova atsudurė. Neveizint į didelį lietu, visi, palikę jį vieną, išėjo į bažnyčią ant vakarinių pamaldų.

Vaikinas, pasilikęs vienas, pirmians norėjo eiti kur nors, bet pabugęs lietaus, nebėjo. Iš nuobodumo nežinojo ką da-ryti. Neturėdamas kuomi užsiimti, pasiėmė tą pačią numestą knygutę ir pradėjo skaityti. Iš žingeidumo taip įsigilino į knygutę, kad nepajuto, kaip namon visi sugrįžo iš bažnyčios. Ant rytojaus Misijonorius anksti atėjo bažnyčion išpažinėčių klausytų. Šventnamis buvo tuščias, tiktai vienas jaunikaitis laukė prie klausyklos. "Ar nori išpažinti atlikti, ankstybini paukšteli?" klausia Misijonorius. "Taip," atsakė jaunikai-tis. "Kiek jau misijinių pamokslų išklausei?"—"Nei vieno," sako jaunikaitis, "aš nevaikščiojau ant misijų."—"O kas tavo čia atvedė ir dar taip anksti?" Jaunikaitis įkišo ranką už-antir ir ištraukė misijos knygutę, tą pačią, kurią vakar buvo po lovą pametęs. "Tą skaičiau, aiškinosi, iki giliai nakčiai ir negalėjau užmigt, nes mane sąžinė nuolat kankino. Mel-džiu tad, Tėve, išklaustyti mano išpažinties." Ko Misijono-rius nepadarė iš sakyklos, tą padarė gera knyga.

Užsispyrėliai sako, neturime laiko skaitymui. Gal šokia diena ir neturi, bet užtat turi šventadienius. Tegul tiktai sekmadieniais nors po valandą skaito, tai ir taip turės daug naudos. Prie to kam-gi yra vaikai, kurie parapijinę mokyklą lanko ir moka lietuviškai skaityti. Vakarais, kuomet visi su-sirenka, gali vaikai kokią naudingą knygą arba laikraštį pa-skaiyti, o kiti paklausti. Bus tuomet daug naudingiaus ir sveikiaus negu kur saliuuose tunėti, arba kortomis lošti.

Užbaigimui dar vieną nuotikį papasakosiu, kursai pamokys, kaip gera knyga gali buti geru misijonoriu.

Vieną kartą atvyko Krokavoje vienuolynan karuomenės kapitonas ant rekolekcijų. "Perskaičiau, sako jis per dēti-niui, Senkevičiaus veikalą 'Quo Vadis' ir tas mane čia atvedė. Jei tas viskas tiesa, ką tas garbingas rašytojas sako toje knygoje, tai Bažnyčia ir tikyba, kurios mokina, yra nuo Dievo. Jei yra Dievo, tai Bažnyčios reikia taip klausyti, kaip Dievo. Bažnyčia įsako išpažinties eiti bent vieną kartą į metus, o aš jau daug metų apleidžiau. Priimk tad mane ant keletą dienų, kad galėčiau gerai prie jos prisirengti."

Ar tad gera knyga nėra misijonoriu, kursai atidaro var-tus prie dieviškos galeistingos širdies? Aišku tad, kad kas platina tarp žmonių geras knygas, gerus laikraščius, tas di-džiai gerą darbą alieka.

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

Amerika.

Indianapolis, Balandžio 25 d. Indianos valstijos generalis atstovas (attorney-general) p. U. S. Lesh paskelbė, kad Indianos valstijos įstatuose nėra žodžio, draudžiančio seserims-vienuolėms būti viešųjų mokyklų mokinėjoms. Generalis atstovas šitą nuomonę paskelbė dėlto, kad apskrityje Dubois, miestelyje Jefferson į viešąją mokyklą tapo nuosavyne vienas. Miesto komiteto narys (trustee) išrado, kad alga užmokėta tai vienuolėi yra neteisi, ir kad vienuolė turi grąžinti miestui 300 dolerių algos. Dalykas pakilo iki generaliam atstovui, kuris pripažino, kad sesuo turi teisę pasilaikyti gautus už darbą pinigus, kad miestas turėjo teisę samdyti seserį, ir kad neteisingas vienuoliško rubo nėra uždraustas nei namie, nei lauke, nei mokykloje.

Techy, Ill., Balandžio 23 d. Čionai yra įstaiga auklėjanti misijonierius. Ją veda Dievo Žodžio Vienuoliai. Tris jauni-kaičiai jau užbaigė mokslus ir taps išventinti kunigais Gegužio 1 d., šių metų. Jie mokinos tryluką metų. Jų vardai yra: Juozapas Murphy, Florionas Haas ir Petras Weyland. Jūs šventys vyskupas McGavick iš Chicago. Dievo Žodžio vienuolijoje yra 360 kunigų ir 140 brolių dirbančių stambelėdžių šalyje ir 400 kunigų su 700 brolių dirbančių Europoje ir Amerikoje. Kandidatų yra 160.

New York, Balandžio 23 d. Pernai katalikų labdaringosios įstaigos New York'e arkivyskupo juose surinko 260,000 dolerių. Šiomet jis nori surinkti nemažiau. Tam tikslui ketinama panaudoti krutamuosius paveikslus Juos rodys 302 parapijose nuo Balandžio 24 iki 30. Iš tų paveikslų matyt kaip New-Yorko katalikai pagelbi savo beturčiams ir ką veikia tie beturčiai. Paveikslai sutalpinti į filmas keturiuose ritiniuose. Jų padarymas atėjo 15 tuksantųjų dolerių. Tuos pinigus tam tikslui dovanojo vienas pasaulietis katalikas.

Washington'as, D. C., Balandžio 25 d. Šitame mieste Ge-

gužio 4 d. bus metinis susiavaivimas Kudikėlio Jėzaus Draugijos. Pirmininkaus vicepirmininkė p-nia Thomas H. Carter-ienė. Posėdžiai bus 324 Indiana ave. N. W. Draugijos tikslas yra gelbėti motinų žu-donus kudikius Kynuose ir kitur.

Daugelis kareivių nusiskundžia negavę reikalingos pagalbos iš valdžios. Kai kurie savo teisių ieškodami keliauja net į Washingtoną sugaidinti daug laiko ir išlėdami daug pinigų kelionei. Kad to viso nereikėtų tapo surengtos įvairios organizacijos katalikams Knights of Columbus, Žydams jų Welfare Board, protestantams Y. M. C. A. ir kitos. Neseniai Washingtone buvo jų atstovų posėdis, kuriame sutarta kalbinti žmones, kad jie, kita begaisavę kelionėje, veikia kryptys į American Legion, arba į Red Cross (Raudonąjį Kryžių) arba į savo tikėjimo organizaciją, kuri patarpininkaus pigiau ir geriau negu pats žmogus galėtų sau patarnauti.

Metodistų propaganda Italijoje eina labai smarkiai. Tat buvo pastebėta Ryme; dabar pastebėta mieste Bari ir apie-linkėje. Tos vietos vyskupas Vaecari įteikė popiežui raportą, kad metodistai per Y. M. C. A. nori suprotestantizuoti katalikus Italus. Katalikai ginasi, bet neturi tiek pinigų, kiek protestantai. Bari'o vyskupo siunčiamas kun. Lattanzi atvyko į Ameriką rinkti aukų tarp Italų, kad būtų kuomi padengti apsigynimo lėšas. Mes girdėjome, kad Y. M. C. A. taip gi darbuojasi Lietuvoje, ta pačia dvasia ir tais pačiais tikslais, kaip Italijoje, tiktai gal pasėkmingiau, nes Y. M. C. A. jau turi savo narių net Lietuvos Informacijos Biure Washingtone.

Cleveland, Ohio, Balandžio 16 d. Susiorganizavus katalikams Suvienytų Valstijų moterims į Tautinę Katalikų Moterų Tarybą (National Catholic Woman Council) Washingtone, D. C., į tą organizaciją įsirašė ir seserų Uršulinių vienuolių Wilmington'e, Del. su 200 seserų. P-nia Chas. M. Mattingly'ienė panorėjo pri-

rašyti ir Cleveland'o Uršulinių. Bet ji nėra Uršulinių auklėtinė. Todėl p-nia W. S. Fay-ienė, kuri kitados išėjo Uršulinių akademiją, sakėsi turint tuomi rupintis. Mattingly'ienė nesipriešino ypač dėlto, kad patyrė, jog Fay'ienė seniai tą dalyką buvo aptarusi ir prisirengusi tiktai neskelbė iki busiančiam katalikų moterų suvažiavimui Spalio mėnesi. Buvusios Uršulinių mokinė (alumnos) Clevelande sudėjo įstojimo mokestį už savo mokintojas vienuoles ir ketino tuos pinigus įteikti motinai Mercedesi tada, kada reikės seserų atstoves siųsti į suvažiavimą.

Vengrija.

Budapest, Balandžio 15 d. Apsigynę nuo bolševikų Vengrai tampa maldingi: jie net ant pinigų deda šventus paveikslus. Švenčiausioji Marija yra Vengrijos globėja. Jos paveikslai yra ant poperinių Vengrijos pinigų 50 ir 100 kronų. Vandeningai ženklai ant tų dviejų pinigų išrodo kaip patrijarko kryžiai.

Szombathely, Vengrijoje, Balandžio 15 d. Čionai buvo masonų loža "Ebredeš". Vengrų visuomenė jau suprato, kad jų tautos nelaimės kilo iš slap-tųjų draugijų, kurios ieškodamos neisreiškiamų tikslų nešigalėjo visą šalį paskandinti varguose. Masonų ložoms paskrikus Ebredeš'o rumus valdžia pavėdė katalikų organizacijai: "Viešos Gerovės Suvienijimui." Ta katalikų organizacija prieš įsikursiant buvusioje masonų triboje pakvietė vyskupą Joną Mikas pašventinti ją. Pašventinimo pamokslė vyskupas kalbė nekuomet nesitikejęs, kad kėlės tame pačiame kambarije, kur taip stačiai buvo peikiama krikščionijos tiesa.

Prancuzija.

Paryžius, Balandžio 18 d. Didžiajam Koterge 1918 m., didžioji Vokiečių armota šovė į Paryžių. Šuvis pataikė į šv. Gervazo bažnyčią, padaręs daug žalos sužėdė 150 žmonių, iš kurių tarpo 91 mirė. Dabar toje jau pataisytoje bažnyčioje tapo pastatytas artistiško darbo paminklas su žuvusiųjų asmenų vardais. Paminklą šventinant pribuvo

ir respublikos prezidento žmona p. Millerand'ienė.

Liurde mirė kalnakalys Andrius Sajou. Jis ėjo 96 metus. Jis buvo leides Subirų šeimyną apsigyventi jam priklauso siesioje lušoje. Netrukus po to Subirų Bernadėtai apsišėikė ŠS. Dievo motina.

Projektas atnaujinti diplomatinius santykius tarp Prancuzijos ir popiežiaus, perėjęs per parlamentą didele balsų dauguma, užkliuvo senate. Užkliuvimo priežastis yra ta, kad senato komisija užrubežinėms daigtams turi lygiai balsų už grąžinimą santikių ir prieš jį. Ministrų pirmininkas Briand jau prašė komisijos, kad ji greičiau įneštų savo nuomonę į senatą. Senate, kaip ir komisijoje balsai yra pasidalinę. Trys partijos stovi už sutartį su popiežium, viena stovi prieš ją. Bet ta viena turi tiek balsų, kiek anos trys. Spėjama, kad toje, šiaip Briand'ui prijaučiančioje partijoje, atsiras 30 balsų, kurie pritaris santikių atnaujinimui, ypač kad parlamente dviem šimtais balsų buvo daugiau už atnaujinimą negu prieš jį.

Italija.

Triestas, Balandžio 15 d. Šitas miestas ir apeliškė prigulėjo prie Austrijos, o dabar teko Italijai. Pirma mokykla-se čia buvo mokinama tikėjimo. Dabar Italijos valdžia norėjo padaryti saviškai, t. y. tikėjimą išmesti, bet žmonės smarkiai pasipriešino. Tą matydama Italijos valdžia kol kas atsisėdė bandymų paversti mokyklas bedievių įrankiais.

Palestina.

Zydų tikėjime yra keletas srovių. Dvi didžiausias vadinasi viena Sephardim, kita Aškenazim. Abidvi srovi atsiuntė savo žymiausius rabinus į Palestina. Jie čionai sutarė atgaivinti tikėjimą Zydų valdžią. Tam tikslui sudaromas teismas iš aštuonių asmenų, po keturis iš kiekvienos šakos. Tas teismas išdavins ištarms apie visus tikėjiminius Zydų dalykus. Vokietijos, Lenkijos, Lietuvos ir kitų rytinių šalių Zydai priklauso prie Aškenazim. Salonikų, Tuniso ir Ispanijos Zydai yra labiausiai Sephardim.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

Moterystės Skirimas.

Klausimas. Kuomi skiriasi Bažnyčios leidimas vedusiems skirtis nuo to, kas angliškai vadinasi divorce? **Ona.**

Atsakymas. Anglų kalboje yra du žodžiu nesutariantioms poroms: "separation" ir "divorce." Katalikų Bažnyčia leidžia "separation," bet neleidžia "divorce." Separation lietuviškai vadinasi moterystės persiskyrimas, o divorce — galėtų vadintis moterystės lauzymas, bet mūsų kalboje to žodžio nėra dėl to, kad iki šiol Lietuvoje to nei nebuvo.

Separation yra tada, kad pačiai valia gyventi skyrium nuo vyro, nors vyras to ir nenorėtų. Bet tokiam persiskyrimo nei pati negali ištekti už kito, nei vyras negali vesti kitos.

Divorce yra leidimas vyrui paleidus pačią imti kitą moterį, ir pačią, atsitraukus nuo vyro ištekti už kito. Aš jau esu rašęs delko Katalikų Bažnyčia neleidžia "divorso," ir kiek yra blėdies iš jo. Nenordamas atkartoti primenu tik Kristaus žodžius: "Ką Dievas suvienijo, to žmonės neneskiria" (Mat. 19, 6).

Nors susipykę tėvai negyvena drauge, bet vaikai visgi turi vieną tėvą ir vieną motiną. Kuomet persiskyrimas poros ima dėtis į kitas poras, tada vaikai santikiai su tėvais ir broliu su broliais arba seserimis taip susipainioja, kad viskas eina blogyn ir niekyn.

Klausimas 1. Ar dar randasi kur nors originalas kurio nors Evangelisto jo paties ranka rašytos Evangelijos. Kokiomis kalbomis jie rašė? **A. S. Vaitkus.**

Atsakymas 1. Jau nėra nei vienos Evangelijos pirmojo rankraščio, arba originalo, paties Evangelisto ranka rašyto. Tie originalai buvo tankiai vartojami, dėl to greit suplyšo. Bet jų žodžiai nepraupė, nes iš jų padaryta yra daugybė išrašų, išversta į įvairias kalbas. Vieni išrašai liko Azijoje, kiti Europoje tolymiausiose nuo kita kitos vietose. Sudėjus ir sulyginus tas išrašus yra sutinka. Tas sutikimas yra ženklas, kad teisingai perrašyta.

Neprotinga būtų reikalauti Evangelijų originalo prieš tikėsiant joms. Evangelijos kaip ir kitos knygos daugiausiai pasiekia žmones kopijomis, o ne originalais. Kaip greitai nyksta knygų originalai, tai galima matyti iš šito atsikimo. 1920 metais aš parašiau knygą "Katalikų Tikyba." Šiandie jau aš pats neturiu tos knygos originalo arba mano rankos rašto. Šventvagystė būtų man save lygintis su Evangelistais, ir aš to nedarau, tik sakau, kad autorių rankos raštas ne visada buvo taip aiškus ir gražus, kaip specialistų perrašinėtojų.

Kuomet jie perrašo kelias kopijas, tuomet paprastos knygos autorius originalą nuneša. Evangelijos buvo nepaprastos knygos. Jas krikščionys, turbūt, gana ilgai išlaikė, bet per trejus šimtus metų negalėjo išsaugoti nuo Rymo policijos, kuri gaudė ir naikino. Išsaugojimo tiktai kopijos del to, kad jų, nors daug žuvo, bet daugiau buvo perrašoma.

Klausimas 2. Kodel gyvieji žmonės bijosi lavono, nors jis būtų buvęs geriausias draugas ar mylimiausias asmuo. Vargiai kas nors apsimtų vienas naktį išbūti su lavonu mirusio tėvo ar brolio. Iš kur tokia baimė? Juk numirėlis nepagrėbys, ypač tų, su kuriais gyvas gražiai draugavo? **A. S. Vaitkus.**

Atsakymas 2. Nabašnikų baimė nekyla iš proto, tik iš jausmų, todėl jos priežastis yra jausmuose, o ne protė. Jausmai bijosi lavono del to, kad jame mato mirtį, o mirties bijo visa žmogaus prigimtis. Atmintis buvusios meilės ir gerumo nesusitabdo baimės del to, kad atmintis veikia protui, o ne jausmams. Žmogus žiūrėdamas į lavoną jaučia, kad čia jau nebetas pats kas buvo prieš mirsiant. Ir iš tiesų taip yra. Lavone jau nebėra dušios, kuri sudarydavo meilę ir draugavimą.

Lavono, kapinių ir kitų priemenančių mirtį dailtų baimė yra jausmas dildomas vien įpročiu. Kas dažnai turi darbo su lavonais, kaip duobkasiai, arba gydytojai, arba liugobužio prižiūrėtojai, tie nei kiek nesibijo pasilikti su lavonu.

Klausimas 3. Yra katalik kurie bažnyčioje mušasi į krutinę taip kad net skamba. Jie išeina į gatvę, randa du-telbedievius besitytojančius tikėjimo bei bažnyčios klavžiopsodami, drauge juokiasi nešvarios šnekos ir dar pad nekintanti patys save. Kokius truksta? **A. Daniulis.**

Atsakymas. Tokiems trukst vienio šulo galvoje, o gal daugiau. Jie yra kaip skudras, nes krysta į tą pusę kurią vėjas pučia. Kas skauda katalikišką knygą, tas nekmet nebūva toks blėkas, kaip iš knygų jis buvo gaves dažinių, parodančių katalikų tikėjimo išmintį. Kas ją žaštas iš jos nesijuokia, nei pritaria paniekintiems. Kaip iš termometro gali manyti šilumą ir šaltį, taip prisidėjimo prie tikėjimo juokimo gali matyti žmoggalvos tuštybę.

Sokiai.

Klausimas. Neseniai atblaikiau Misijas. Misijonierius labai išpeikė šokius, balius ir tiems panašius dalykus, bet vistiek mūsų bažnytinės sve-tainės laiko šokius, balius ir net plačiai juos išgarsina. Kodel taip? **Ona.**

Atsakymas. Šokių, kaip grybų, yra visokių: gerų ir blogų. Misijonierius peikė blogus šokius, parapijų svetainėse leidžiami tiktai geri šokiai. Tėčiau ir apie geriausius šokius galima pasakyti, kaip apie geruosius grybus: jie kenkia, kada kas jų daug vartoja. Parapijų svetainės gal visai neleistų šokių, jei žmonės be jų susiprastų padengti parapijos lėšas.

Parapijų Išdai.

Klausimas 1. Kodel žmonės nepriklausantieji prie katalikų Bažnyčios labai rupinasi jos turto ir tvarka? Nei vienas raudonas jų centas nėra nuskendęs bažnyčios išde, o jie bet gi daugiausiai urgia. **A. Daniulis.**

Atsakymas. Nereikia ieškoti proto ir išminties apėjime tų kurie atsisėdėjo Dievo ir sąži-nės. Jie daug šneka apie protą, bet jo neklauso ir jo tai sykles lauzo. Protas rodo nesirupinti pinigais tų organizacijų prie kurių nepriklausai. Bet laisvamaniai daro stačia priešingai. Protas liepia nekaltinti už blogą išdo valdymtuos, kurie gerai jį valdo; be laisvamaniai kaltina kunigų už negerą parapiją išdų priežiūrą, nors apyskaitos yra aiškos ir dvilinkai kontroluojamos: vieną kart parapijūčių, antrą kart vyskupo. Laisvamaniai negali apseiti nelazgę proto taisyklių, nes nerinstą sąžinė žmonių atsimečių nuo tikro tikėjimo. Kas sąžinė nekurtėtų laisvamani-bando ją pabrukti po parapiją išdų, tikėdamiesi, kad tenaigšta ir nebus kur pasijudinti. Bet tas sąžinės pabrūkimas yra taip pat paštas, kaip ir džiapaukščio stručio galvos kšimas į smiltis.

Vienų Mišių Auka.

Parašė Kun. R. W. Alexander.
(Pabaiga)

Perėjo kelios valandos. Senukai jau dirbo savo kasdieninius darbus. Tik štai per langą juodu pamatė ligonio pačią ateinant iš namų. Juodu lyg nykstelėjo. Bet moteriškė ėjo ir tarė:

- Mikas nori matytis su dėde ir liepė man pakviesti.
- Ar jam blogiau?
- Ne! Ką gali žinot kaip ilgai, bet jis išrodo stipresnis.
- Tuojau einu, tarė senukas K. ir kreteno pas sergantį krikščioninį, abejodamas kaip tas jį priims.
- Dėdė įėjus į vidų ligonis ištiesė ranką ir linksmai šypsodamas tarė:
- Dėdė, padarykit man malonę!
- Kokią, Mikuti?
- Ar nebus tamistai perdaug baladonės pakviesti man kunigą?
- Baladonės? Kokia čia gali būti baladonė? Aš einu ir parvedu!
- Aš taip tikėjau, kad dėdė padarys, del to aš kviečiau. Man rodos dėdė tą geriau atliks negu kas kitas. Šiandie aš jaučiuosi daug sveikesnis.
- Ačiū Dievi, tarė senelis K. Tai aš einu, Mikuti!
- Tą ištaręs dėdė išėjo ir niekam netarė nei žodžio: nei ligonio pačią, nei savajai, nes jį stovėjo tarpduryje, kada K. ėjo pro savo namus į kleboniją. Kunigas nudžiugo. Neilgai trukus ir klebonas jau buvo pas lovą žmogaus, kuris taip ilgai

priešinosi Dievo malonėms ir rodėsi visai nemintijęs apie savo dušią ir nuodėmes nors mirtis buvo čia pat.

- Tėveli, tarė ligonis, labai ačiū, kad atėjote pas mane. *Aš buvau šįryt įsūtį Mišiose* ir jaučiau, kaip Dievo malonė iš jų tekėjo į mano dušią. Aš pasijutau nužemintas. Man pagailo nuodėmių ir ėmiau trokšti susitaikyti su Dievu.
- Tamsta buvai mano Mišiose? atklausė kunigas stebėdamasis. Man rodėsi, kad tamista nei nežinojęi, jog aš šiandie laikiau Mišias už tamistą.
- Aš to nei nežinojau, atsakė ligonis. Tik aš aiškiai mačiau tamistą prie altoriaus ir Šventos Aukos malonė taip apėmė mano širdį, kad aš pasirengiau atlikti išpažintį iš keturių dešimčių metų.
- Nėra reikalo nei sakyti, kaip kunigas tylomis dėkojo Dievui ir kaip džiaugėsi galys būti prie taip didžios ir neapsakomos malonės. Jis išklauė ligonio išpažinties.
- Ta ilgokai užtruko. Jai pasibaigus kunigas pavadino ligonio pačią ir pasakė, kad stebėtina malonė teko jos vyrui. Pats ligonis taip džiaugsmingai išreiškė savo laimę ir dėkingumą, kad moteriškė beklusydama apsvėrkė.
- Ligonii išrodant gražiai ir sveikai kunigas žadėjo ant rytojaus sugrįžti ir atnešti Švenčiausiąją Sakramentą.
- Ne, tėveli, tarė ligonis, neatidėliokit. Negalima pasitiktėti mano pagerėjimu. Geriau tuojau priimti Šventą Vija-tiką; mirtis nebetoji nuo manęs.
- Klebonas nesiginčijo. Jis išėjo pasiimti Švenčiausiąją Sakramentą ir šventuosius aliejus. Kol klebonas buvo pas ligonį jau visas miestelis patyrė, kad atsimetėlis šaukėsi kunigo. Tam grįžtant į bažnyčią kas žingsnį bilekas klausė ar tiesa. Linksmas klebonas visiems patvirtino, kad taip yra, kad ligo-

nis susitaikė su Dievu.

- Klebonui nešant Švenčiausiąją Sakramentą žmonės ėmė lydėti. Prie jų vis prisidėjo kitų. Iki ligonio namų susidarė visa minia. Ji suėjo į kambarį šale to kur gulėjo ligonis. Tie žmonės matė, kad Mykolui priimant Švenčiausiąją Sakramentą ir Paskutinį Patepimą džiaugsmo ašaros bėgo per akis.
- Linksmai ir meilingi kaimynai sveikino ligonį. Jie visai buvo užmiršę savo pasipiktinimą juoni. Išties, tat panėšėjo į veltkleidžio sunaus sugrįžimą. Jis atsiprašėno už pa-piktinimą, kurį buvo davęs savo giminėje vietoje, jis sakėsi nekuomet nepalioves tikėti, bet tikėjimas buvęs pelenais apibertas del perdaug liuso gyvenimo miestuose. Jis vėl atkar-tojo, kad tos dienos rytą jis matė kleboną laikant Mišias už jį toje senoje bažnyčioje ir kurią jis tiek daug metų nebuvo nekojos įkėlęs. Jis apsakė kokia buvo arnoto spalvair da kar-tą liudijoj gaves malonių, kurios iš altoriaus plaukė tarsi nesulaikoma srovė, griaujanti visus kliutis. Tik jis nežinojo kas tai pasidarė, kad Mišios buvo už jį.
- Tada senasis dėdė žengė pirmyn ir tarė:
- Mikai! Aš buvau užprašęs Mišias. Dėdienė ir aš mudu abu dėdėvoši, kad tau Dievas duoty susiprastis.
- Dėdėk! Tai tau ačiū už mano išganymą. Tos vienos Mišios išgelbėjo mane iš prapulties.
- Vidunaktje Mykolas mirė ramiai be skausmo. Jo žmona, kuri tada sėdėjo pas jo lovą, tik pastebėjo ilgą atduksį ir išvydo, kad tas buvo paskutinis.
- Tai tokia buvo stebėtina vienų Mišių pasekmė! Bet ne jį viena. Mykolo našlė ėmė mokintis katalikų tikėjimo, išmokus tapo apkrikščyta ir šiandie yra uoli katalikė.